

মধুবন

“*পৃথ্য় দেৱ আত্মা হোৱাৰ সাধন- পৱিত্ৰতাৰ শক্তি*”

আজি আত্মিক অগ্নিশিখাই নিজৰ আত্মিক চগাপোক সকলক চাই আছিলেইক। প্ৰতিটো আত্মিক চগাপোকে নিজৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ পাখিৰে উৰি-উৰি এই আত্মিক সভাত আহি গৈছে। এই আত্মিক সভা বিচিত্ৰ অলৌকিক সভা যাক কেৱল আত্মিক পিতাইহে জানে আৰু আত্মিক সন্তানে সকলেহে জানে। এই আত্মিক আকৰ্ষণৰ আগত মায়াৰ অনেক প্ৰকাৰৰ আকৰ্ষণ তুচ্ছ লাগে, অসাৰ অনুভৱ হয়। এই আত্মিক আকৰ্ষণে চিৰদিনৰ বাবে বৰ্তমান আৰু ভবিষ্যতৰ অনেক জনম হৰিত বনোৱাৰ নিমিত্ত হয়, অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ-অশান্তিৰ লহৰৰ পৰা আতৰ কৰোঁতা হয় সেইবাবে সকলো আত্মিক চগাপোকে এই সভাত আহি গৈছে।

বাপদাদাই সকলো চগাপোকক দেখি হৰিত হয়। সকলোৰে মস্তকত পৱিত্ৰৰ স্মেহ, পৱিত্ৰৰ স্মেহৰ সম্বন্ধ, পৱিত্ৰৰ জীৱনৰ পৱিত্ৰৰ দৃষ্টি-বৃত্তিৰ চিন জিলিকি আছে। সকলোৰে ওপৰত এই সকলো পৱিত্ৰৰ চিনৰ চিহন বা সূচক ‘লাইটৰ মুকুট’ জিলিকি আছে। সংগম যুগী বৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষতা হৈছে- পৱিত্ৰতাৰ চিন, এই লাইটৰ মুকুট যিটো প্ৰত্যেক বৰাহ্মণ আত্মাকেই বাবাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত হয়। মহান আত্মা, পৰমাৰ্থ-ভাগ্যবান আত্মা, উচ্চতকৈও উচ্চ আত্মাৰ এই মুকুটতো চিন হয়। গতিকে তোমালোক সকলোৱে এনেকুৱা তাজধাৰী হৈছানে? বাপদাদাই বা মাতা-পিতাই প্ৰত্যেক সন্তানকেই জনমতেই ‘পৱিত্ৰৰ ভৱৰ’ বৰদান দিয়ে। পৱিত্ৰতা যদি নাথাকে তেন্তে বৰাহ্মণ জীৱন নাথাকে। আদিৰ স্থাপনাৰ পৰা এতিয়ালৈকে পৱিত্ৰতাৰ ওপৰতেই বিঘন আহিছে কিয়নো পৱিত্ৰতাৰ ভেটি 21 জনমৰ ভেটি হয়। পৱিত্ৰতাৰ প্ৰাপ্তিয়ে তোমালোক বৰাহ্মণ আত্মা সকলক উৰন্ত কলালৈ সহজে লৈ যোৱাৰ আধাৰ হয়।

যিদৰে কৰ্মৰ গতি গহন বুলি গোৱা আছে, তেনেদৰে পৱিত্ৰতাৰ পৰিভাষাও অতি গুহ্য। পৱিত্ৰতা মায়াৰ অনেক বিঘনৰ পৰা বচাৰ চৰ্চায়া হয়। পৱিত্ৰতাকেই সুখ-শান্তিৰ জননী বুলি কোৱা হয়। যিকোনো প্ৰকাৰৰে অপৱিত্ৰতাই দুখ বা অশান্তিৰ অনুভৱ কৰায়। গতিকে গোটেই দিনটোত পৰীক্ষা কৰা যে- কোনোবা সময়ত দুখ বা অশান্তিৰ লহৰ অনুভৱ হয়নে? তাৰ বীজেই হৈছে অপৱিত্ৰতা। হয়তো মূখ্য বিকাৰৰ কাৰণে হ’ব পাৰে নতুবা বিকাৰৰ সুক্ষ্ম ৰূপৰ কাৰণেই হ’ব পাৰে। পৱিত্ৰৰ জীৱন অৰ্থাৎ দুখ অশান্তিৰ নাম চিনো নাথাকা। কোনো কাৰণতেই দুখ যদি অলপো অনুভৱ হয় তেন্তে কাৰণ হৈছে সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰতা কম হোৱাতো। পৱিত্ৰৰ জীৱন অৰ্থাৎ বাপদাদাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত হোৱা বৰদানী জীৱন। বৰাহ্মণৰ সংকল্পত বা মূখেৰে এই শব্দটি কেতিয়াও হ’ব নালাগে যে এই কথাৰ কাৰণে বা এই ব্যক্তিৰ ব্যৱহাৰৰ কাৰণে মোৰ দুখ উৎপন্ন হয়। কেতিয়াবা সাধাৰণ ৰীতিৰে এনেকুৱা বাক্য কৈ দিয়া হয় বা অনুভৱো কৰা যায়। এয়া পৱিত্ৰৰ বৰাহ্মণ জীৱনৰ বাক্য নহয়। বৰাহ্মণ অৰ্থাৎ প্ৰতিটো চেকেণ্ডেই সুখময় জীৱন। দৰাচলতে দুখৰ দৃশ্য থাকিলেও কিন্তু য’ত পৱিত্ৰতাৰ শক্তি থাকে, তেন্তে তেওঁ দুখৰ দৃশ্যতো দুখৰ অনুভৱ নকৰে কিন্তু দুখ-হতা সুখ-কৰ্তা বাবাৰ সমান দুখৰ বায়ুমণ্ডলত দুখী ব্যক্তি সকলক সুখ-শান্তিৰ বৰদানী হৈ সুখ-শান্তিৰ অঞ্জলী দিব, মাষ্টৰ সুখ-কৰ্তা হৈ দুখক আত্মিক সুখৰ বায়ুমণ্ডললৈ পৰিৱৰ্তন কৰিব। ইয়াকেই কোৱা হয় দুখ-হতা সুখ-কৰ্তা।

যেতিয়া বিজ্ঞানৰ শক্তিয়ে অল্পকালৰ বাবে কোনোবাৰ দুখ-অশান্তি সমাপ্ত কৰিব পাৰে, তেন্তে পৱিত্ৰতাৰ শক্তি অৰ্থাৎ চাইলেন্সৰ (মৌনতাৰ) শক্তিয়ে দুখ-অশান্তি সমাপ্ত কৰিব নোৱাৰে? বিজ্ঞানৰ ঔষধত অল্পকালৰ শক্তি আছে, তেন্তে পৱিত্ৰতাৰ শক্তিত, পৱিত্ৰতাৰ আৰ্শ্ববাদত কিমান ডাঙৰ শক্তি আছে? সময় অনুযায়ী যেতিয়া আজিৰ ব্যক্তিয়ে ঔষধৰ পৰা কাৰণ-অকাৰণে (অস্বস্তি অনুভৱ)হ’ব, বেমাৰ অতিলৈ গতি কৰিব তেতিয়া সময়ত তোমালোক পৱিত্ৰৰ দেৱ বা দেৱী সকলৰ ওচৰলৈ আৰ্শ্ববাদ ল’বলৈ আহিব যে আমাক দুখ অশান্তিৰ পৰা চিৰকাললৈ মুক্ত কৰা। পৱিত্ৰতাৰ দৃষ্টি-বৃত্তি সাধাৰণ শক্তি নহয়। এই অলপ সময়ৰ শক্তিশালী দৃষ্টিয়ে বা বৃত্তি চিৰকালৰ প্ৰাপ্তি কৰাওঁতা হয়। যি দৰে এতিয়াৰ শৰীৰৰ ডাক্তৰ আৰু শৰীৰৰ হস্পিতাল সময়ে প্ৰতি সময়ে বাঢ়ি গৈও থাকে, তথাপিও ডাক্তৰৰ আহৰিয়েই নাই, হস্পিতাল সমূহত স্থানেই নাই। ৰোগী সকলৰ সদায় লাইন লাগি থাকে। এনেদৰে আগলৈ হস্পিতাল বা ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ যোৱা, ঔষধ ব্যৱহাৰ কৰা, বিচাৰিলেও যাব নোৱাৰিব। বেছিসংখ্যকেই যদি নিৰাশ হৈ যায় তেতিয়া কি কৰিব? যেতিয়া ঔষধৰ পৰাই নিৰাশা আহিব তেন্তে ক’লে যাব? তোমালোকৰ ওচৰতো লাইন লাগিব। যিদৰে এতিয়া তোমালোকৰ বা বাবাৰ জড় চিত্ৰৰ ওচৰত ‘ও দয়ালু দয়া কৰা’ বুলি কৈ দয়া বা আৰ্শ্ববাদ বিচাৰি থাকে, এনেদৰে তোমালোক চৈতন্য, পৱিত্ৰ, পৃথ্য় আত্মা সকলৰ ওচৰত ‘ও পৱিত্ৰৰ দেৱী সকল বা পৱিত্ৰৰ দেৱ! আমাৰ ওপৰত দয়া কৰা’- এয়া খুজিব আহিব। আজি অল্পকালৰ সিদ্ধ পুৰুষ সকলৰ ওচৰত ৰোগমুক্তিৰ বাবে বা সুখ-শান্তিৰ দয়া ল’বলৈ কিমান দিক্‌হীন হৈ থাকে! ভাবে দুৰৈৰ পৰা হ’লেও দৃষ্টি পৰক। গতিকে তোমালোক পৰমাৰ্থ বিধিৰ দ্বাৰা সিদ্ধ স্বৰূপ হৈছা। যেতিয়া

অল্পকালৰ আশ্বয় সমাপ্ত হৈ যাব তেতিয়া ক'লৈ যাব?

এয়া যি সকল অল্পকালৰ সিদ্ধিৰ গৰাকী আছে, অল্পকালৰ কিবা নহয় কিবা পৰিত্ৰতাৰ বিধিৰ দ্বাৰা অল্পকালৰ সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰে। এয়া চিৰকালৰ বাবে চলিব নোৱাৰে। এয়াও গোলডেন এজেড আত্মা সকলৰ অৰ্থাৎ শেষত ওপৰৰ পৰা অহা আত্মা সকলৰ পৰিত্ৰৰ মুক্তিধামৰ পৰা অহাৰ কাৰণে আৰু নাটকৰ নিয়ম অনুসৰি, সত্বেপ্ৰধাৰ ষ্টেজৰ কাৰণে পৰিত্ৰতাৰ ফলস্বৰূপে অল্পকালৰ সিদ্ধি সমূহ প্ৰাপ্ত হৈ যায় কিন্তু অলপ সময়তেই সতো, ৰজো, তমো-তিনিটি ষ্টেজ পাৰ কৰা আত্মা হয় সেইবাবে চিৰকালৰ সিদ্ধি নাথাকে। পৰমাৰ্থ-বিধিৰ দ্বাৰা সিদ্ধি নহয়, সেইবাবে ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত স্বৰ্গ বা অভিমানে সিদ্ধি সমাপ্ত কৰি দিয়ে। কিন্তু তোমালোক পৰিত্ৰৰ আত্মা সমূহ সদায় সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা, চিৰকালৰ প্ৰাপ্তি কৰাওঁতা হোৱা। কেৱল চমৎকাৰ দেখাওঁতা নহয় কিন্তু জিলিকি থকা জ্যোতি স্বৰূপ বনাওঁতা হোৱা, অবিনাশী ভাৰ্য্যৰ জিলিকি থকা তৰা বনাওঁতা হোৱা সেইবাবে এই সকলো আশ্বয় এতিয়া অলপ সময়ৰ বাবেহে আছে আৰু শেষত তোমালোক পৰিত্ৰৰ আত্মা সকলৰ ওচৰতেই অঞ্জলী ল'ব আহিব। গতিকে ইমান সুখ-শান্তিৰ জননী পৰিত্ৰৰ আত্মা হৈছেনে? ইমান আৰ্শ্ববাদৰ ষ্টক জমা কৰিছা নে এতিয়ালৈ নিজৰ বাবেও আৰ্শ্ববাদ বিচাৰি থাকা?

কোনো কোনো সন্তানে এতিয়ালৈ সময় প্ৰতি সময়ে বাবাৰ পৰা বিচাৰি থাকে যে এই কথাটিৰ ওপৰত অলপ শুভভাৱনা দিয়া, আৰ্শ্ববাদ কৰি দিয়া। গতিকে বিচাৰোঁতাই দাতা কিদৰে হ'ব পাৰিব? সেইবাবে পৰিত্ৰতাৰ শক্তিৰ মহানতাক জানি পৰিত্ৰৰ অৰ্থাৎ পূজ্য দেৱ আত্মা এতিয়াৰ পৰাই হোৱা। এনেকুৱা নহয় যে অন্তত হ'ব। এই বহুত সময়ৰ জমা কৰা শক্তি অন্তত কামত আহিব। গতিকে বুজি পাইছা পৰিত্ৰতাৰ গুহ্য গতি কি? চিৰকালৰ সুখ-শান্তিৰ জননী আত্মা- এয়া হৈছে পৰিত্ৰতাৰ গুহ্যতা! সাধাৰণ কথা নহয়! বৰহমচাৰী হৈ থাকে, পৰিত্ৰ হৈ গ'ল। কিন্তু পৰিত্ৰতা জননী হয়, সংকল্পৰ দ্বাৰাই হওঁক, বৃত্তিৰ দ্বাৰাই হওঁক, বায়ুমণ্ডলৰ দ্বাৰাই হওঁক, বাণীৰ দ্বাৰাই হওঁক, সম্পৰ্কৰ দ্বাৰাই সুখ-শান্তিৰ জননী হোৱা- ইয়াকে কোৱা হয় পৰিত্ৰৰ আত্মা। গতিকে ক'লৈকে হৈছা- এয়া নিজৰ মাজত পৰীক্ষা কৰা। অচ্ছা।

আজি বহুত আহি গৈছা। যিদৰে পানীৰ বান্ধ ভাঙি যায় গতিকে এয়া কায়দাৰ বান্ধ ভাঙি আহি গৈছে। তথাপিও কায়দাত ফায়দাতো আছে। যি সকলে কায়দাত আছে, তেওঁলোকে বেছিকৈ পায় আৰু যিসকলে লহৰত টো খেলি আছে, তেন্তে সময় অনুযায়ী পিচে সিমানেই পাব নহয়। তথাপি চোৱা বন্ধনমুক্ত বাবাও বন্ধনত আহি যায়! স্নেহৰ বন্ধন আছে। স্নেহৰ লগে-লগে সময়ৰো বন্ধন আছে, শৰীৰৰো বন্ধন আছে নহয়। কিন্তু মৰমৰ বন্ধন হয়, সেইবাবে বন্ধনত থাকিও মুক্ত। বাপদাদাইতো ক'ব- আহিছা ভালেই, নিজৰ ঘৰত আহি গৈছা। অচ্ছা।

চাৰিও দিশৰে সকলো পৰম পৰিত্ৰৰ আত্মা সকলক, চিৰকালৰ সুখ-শান্তিৰ জননী পাবন আত্মা সকলক, সদায় পৰিত্ৰতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা অনেক আত্মাকেই দুখ-অশান্তিৰ পৰা দূৰ কৰোঁতা দেৱ আত্মা সকলক, সদায় পৰমাৰ্থ বিধিৰ দ্বাৰা সিদ্ধি স্বৰূপ আত্মা সকলক বাপদাদাৰ স্নেহ সম্পন্ন স্মৰণ মৰম আৰু নমস্কাৰ।

হোষ্টেলৰ কুমাৰী সকলৰ সৈতে-(ইন্দোৰ প্ৰুপ):- সকলোৱে পৰিত্ৰৰ মহান আত্মা হোৱা নহয়নে? আজিকালিৰ মহান কোৱা আত্মা সকলোতকৈতো বহু বাৰৰ শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। পৰিত্ৰৰ কুমাৰীৰ চিৰদিনৰ পূজন হয়। গতিকে তোমালোক সকলো পাবন, পূজ্য চিৰকালৰ শূন্য আত্মা হোৱা নহয়নে? কোনো অশুদ্ভিতো নাই? সদায় নিজৰ মাজত একমত, স্নেহী, সহযোগী হিচাপে থাকোঁতা আত্মা হোৱা নহয়নে? সংস্কাৰ মিলাবলৈ জানা নহয়নে কিয়নো সংস্কাৰ মিলাই চলা-এয়াই মহানতা হয়। সংস্কাৰৰ কাজিয়া যাতে নহয় কিন্তু সদায় সংস্কাৰ মিলোৱাৰ বাস কৰি থকা। বহুত ভাল ভাৰ্য্য পাইছা- সৰুতেই মহান হৈ গ'লা! সদায় আনন্দত থকা নহয়নে? কোনোৱে কেতিয়াবা মনেৰেতো নাকান্দা? নিমোহী হোৱানে? কেতিয়াবা লৌকিক পৰিবাৰ মনত আহেনে? দুইটি পঢ়াতে পাকৈত হোৱানে? দুইটি পঢ়াতে সদায় এক নম্বৰ থাকিব লাগে। যিদৰে বাবা ৱান, এনেদৰে সন্তানো নম্বৰ ৱানত। সকলোতকৈ নম্বৰ ৱান- এনেকুৱা সন্তান বাবাৰ সদায় প্ৰিয়। বুজি পাইছা? অচ্ছা।

পাটিৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ:- সদায় নিজকে শ্ৰেষ্ঠ ভাৰ্য্যৱান বুলি ভাৱানে? ঘৰত বহিয়ে ভাৰ্য্যবিধাতাৰ দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ ভাৰ্য্য পাই গ'লা। ঘৰত বহিয়ে ভাৰ্য্য প্ৰাপ্ত কৰা- এয়া কিমান আনন্দৰ কথা! অবিনাশী বাবাই, অবিনাশী প্ৰাপ্তি কৰায়। গতিকে অবিনাশী অৰ্থাৎ সদায়, কেতিয়াবা-কেতিয়াবা নহয়। গতিকে ভাৰ্য্যক দেখি সদায় আনন্দিত হোৱানে? প্ৰতিটো সময়তেই ভাৰ্য্য আৰু ভাৰ্য্যবিধাতা- দুইটিয়ে স্তব্ধ মনত থকা উচিত। সদায় 'বাহ, মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাৰ্য্য!'- এয়াই গীত গাই থকা। এয়া মনৰ গীত। যিমানেই এই গীত গাবা সিমানেই সদায় উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰি থাকিব। গোটেই কল্পতেই এনেকুৱা ভাৰ্য্য প্ৰাপ্ত কৰাৰ এয়া এটিয়েই সময়, সেইবাবে স্লোগানো আছে 'এতিয়া নহ'লে কেতিয়াও নহয়'। যিয়েই শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্য্য কৰিব বিচৰা, সেয়া এতিয়াই কৰিব লাগিব। প্ৰতিটো কাৰ্য্যতেই প্ৰতিটো সময়ত এয়া মনত ৰাখিব যে এতিয়া নহ'লে কেতিয়াও নহ'ব। যাৰ এয়া স্মৃতিত থাকে তেওঁ কেতিয়াও সময়, সংকল্প বা কৰ্ম অপচয় হ'বলৈ নিদিব, সদায় জমা কৰি থাকিব। বিৰ্কমৰতো কথাই নাই কিন্তু বৰ্য্য কৰ্মইও প্ৰবঞ্চনা কৰে। গতিকে প্ৰতিটো চেকেণ্ডত প্ৰতিটো সংকল্পৰ মহত্ব জানা নহয়নে। জমাৰ খতিয়ান সদায় ভৰি থাকক। যদি প্ৰতিটো চেকেণ্ডতেই বা প্ৰতিটো সংকল্প শ্ৰেষ্ঠ জমা কৰি থকা, বৰ্য্যত যদি খৰচ নকৰা তেন্তে 21 জনমৰ কাৰণে নিজৰ খতিয়ান শ্ৰেষ্ঠ বনাই লোৱা। গতিকে যিমান জমা কৰিব লাগে সিমান জমা কৰি আছানে? এই কথাখিনিৰ ওপৰত আৰু

গুৰুত্ব দিবা- এক চেকেণ্ডো, সংকল্পো বৰ্যথত নাযায় যেন। বৰ্যথ যেতিয়া শেষ হৈ যাব তেতিয়াহে সদায় সৰ্মথ হৈ যাব। অচ্ছা। অশ্বৰপ্ৰদেশত বহুত গৰীৰ আছে নহয়নে। আৰু তোমালোক সিমানৈ ধনী হোৱা! চাৰিও দিশে অভাৱ বাঢ়ি গৈ আছে আৰু তোমালোকৰ ইয়াৰ ধনী বাঢ়ি হৈ আছে কিয়নো ঙ্গণনৰ ধন অহাৰ বাবে এই স্থূলও স্বতঃ দালি-ৰুটি পোৱাৰ নিচিনা আহিয়ে যায়। কোনোবা বৰাহমণ ভোকত থাকে জানো? গতিকে স্থূল ধনৰ অভাবো শেষ হৈ যায় কিয়নো বুখিয়ক হৈ যায়। কাম কৰি নিজকে খোৱাৰ বাবে বা পৰিবাৰক খোৱাৰ বাবেও বিবেচনা আহি যায় সেইবাবে ডাৱল সম্ভৱান্তশালীতা আহি যায়। শৰীৰৰ বাবেও ভাল আৰু মনৰ বাবেও ভাল। দালি-ৰুটি আৰামেৰে পাই আচ্ছা নহয়। বৰহমাকুমাৰ-বৰহমাকুমাৰী হোৱাৰ বাবে ৰাজকীয়তাও আহি গ'ল, ধনবানো হৈ গ'ল আৰু অনেক জনম মালামাল হৈ থাকিবা। যিদৰে প্ৰথমে চলিছিল, থাকিছিল, পিন্ধিছিল...ইয়াৰ পৰা এতিয়া কিমান ৰাজকীয় হৈ গৈছে! এতিয়া সদায়ে স্বচ্ছ হৈ থকা। প্ৰথমে কাপোৰো মলিয়ন পিন্ধিব পাৰিছিল, এতিয়া বাহিৰে ভিতৰে দুইফালে স্বচ্ছ হৈ গৈছে। গতিকে বৰহমাকুমাৰ হোৱাৰ বাবে লাভ হ'ল নহয়। সকলো সলনি হৈ যায়, পৰিৱৰ্তন হৈ যায়। প্ৰথমৰ চেহেৰা, বুন্ধি চোৱা আৰু এতিয়াৰ যদি চোৱা তেন্তে পৰ্থক্য বুজি পাই যাব। এতিয়া আত্মিকতাৰ ৰেঙনি আহি গৈছে, সেইবাবে চেহেৰাই সলনি হৈ গৈছে। গতিকে সদায় এইদৰে আনন্দত নাচি থকা। অচ্ছা।

ডাৱল বিদেশী ভাই-ভনী সকলৰ লগত:- ডাৱল বিদেশী হোৱানে? এনেয়েতো সকলো বৰাহমণ আত্মা সকল এই ভাৰত দেশেই। অনেক জনম ভাৰতবাসী হৈ আচ্ছা, এয়াতো সেৱাৰ বাবে অনেক স্থানলৈ গুছি হৈছে সেইবাবে এয়া ইয়াৰেই লক্ষণ যে যেতিয়াই ভাৰতত অহা অৰ্থাৎ মধুবন ধৰণীত নতুবা বৰাহমণ পৰিবাৰত অহা তেতিয়া নিজৰ অনুভৱ কৰা। এনেও বিদেশৰ বিদেশী আত্মাসকল যিমানৈ ওচৰৰ সৰ্পকৰ হওঁক, সম্বন্ধৰ গৰাকী হওঁক কিন্তু যিদৰে ইয়াত আত্মাক নিজৰ অনুভৱ হয়, এনেকুৱা তাত নালাগিব! যিমানৈ ওচৰৰ আত্মা হ'ব সিমানৈ নিজৰ অনুভৱ বেছিকৈ হ'ব। ভাবিব লগাই নহ'ব যে মইয়ে আছিলো নে মই হ'ব পাৰো। প্ৰত্যেক স্থূল বস্তুও মৰমৰ অনুভৱ হ'ব। যিদৰে কোনো নিজৰ বস্তু হয় নহয়। গতিকে এইবোৰ চিন। বাপদাদাই চাই আছে যে দূৰত থাকিও অন্তৰৰ পৰা সদায় ওচৰত থাকোঁতা হোৱা। গোটেই পৰিবাৰে তোমালোকক এই স্বেৰ্ণ ভাগ্যবানৰ চকুৰে চায়। অচ্ছা।

বৰদান:

যুদ্ধত ভয়ভীত হোৱা বা পিচলৈ অহাৰ সলনি বাবাৰ সংগৰ দ্বাৰা চিৰদিনৰ বিজয়ী হোৱা

সেনাত যুদ্ধ কৰোঁতা যি যোদ্ধা হয় তেওঁলোকৰ স্লেগান হয় যে হৰাতো বা পিছলৈ অহাতো দুৰ্বল সকলৰ কাম, যোদ্ধা অৰ্থাৎ মৰা আৰু মাৰা। তোমালোক সকলো আত্মিক যোদ্ধা ভয় খোৱা বা পিচলৈ আহোঁতা নহয়, সদায় আগবাঢ়োতা বিজয়ী হওঁতা হোৱা। এনেদৰে কেতিয়াও নাভাবিবা যে কিমানলৈ যুদ্ধ কৰিম, এয়াতো গোটেই জীৱনৰেই কথা কিন্তু 5000 বছৰৰ প্ৰালবধৰ হিচাপত এয়াতো চেকেণ্ডৰ কথা, কেৱল বিশাল বুন্ধিৰ হৈ বেহদৰ হিচাপেৰে চোৱা আৰু বাবাৰ স্মৃতি বা সংগত থকাৰ অনুভূতিৰ দ্বাৰা বিজয়ী হোৱা।

স্লেগান:

সদায় আশা আৰু বিশ্বাসৰ আধাৰত বিজয়ী হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!